

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 08/06/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 151

Trong bài học hôm qua, Hòa Thượng nhắc, chúng ta phải nghe lời người xưa. Người xưa là Cha Mẹ, Thầy Cô, là những tấm gương đức hạnh của dân tộc, là Thánh Hiền, là Phật Bồ Tát. Người xưa đã có kinh nghiệm trong đời sống, trong tu hành, chúng ta nghe theo lời người xưa thì chúng ta không cần phải mất thời gian, sinh lực để trả giá.

Chúng ta thường không nghe theo lời của người xưa mà chúng ta làm theo cách của mình, đây là do chúng ta có tâm ngạo mạn. Thích Ca Mâu Ni Phật nói: “**Ta chỉ nói lại lời của bầy đời chư Phật đã nói**”. Khổng Lão Phu Tử nói: “**Thuật nhi bất tác**”. Các Ngài là Thánh Hiền mà các Ngài đều tiếp nhận kinh nghiệm, chỉ nói lại lời của người xưa. Chúng ta nghe lời và làm theo lời Thánh Hiền, Phật Bồ Tát thì chắc chắn sẽ không sai.

Ngày trước, khi chúng ta bắt đầu mở trường, chúng ta muốn áp dụng giáo dục Thánh Hiền, chuẩn mực của người xưa vào trường học nhưng chúng ta không biết bắt đầu từ đâu. Chúng ta có rất nhiều tài liệu như bộ đĩa “*Con đường đạt đến nhân sanh hạnh phúc*” dài 40 tập của Thầy Thái, bộ đĩa của Thầy Trần, Thầy Hồ Tiểu Lâm. Chúng ta vừa phải dạy tốt chương trình của Bộ giáo dục, vừa ứng dụng thêm giáo dục chuẩn mực của người xưa. Đối với việc giải quyết sinh tử, chúng ta cũng không thể làm theo cái thấy, cái biết của mình.

Con người thường chỉ nhìn ngay hiện tại, không có cái nhìn xa rộng. Nhiều người chỉ nhìn thấy sự an vui, hạnh phúc hiện tại, nhưng những điều này chỉ tạm thời, chúng ta không cảnh giác, một ngày những thứ này mất đi thì chúng ta sẽ cảm thấy vô cùng khổ đau. Người nhìn thấy rõ thì sẽ không đắm chấp, biết mọi thứ là giả, vui cũng giả, buồn khổ là giả. Khi nghịch cảnh đến họ cũng có khổ đau nhưng mọi thứ trong tầm kiểm soát.

Ngày trước, có hai vợ chồng, khi người vợ mất đi, người chồng không thể chấp nhận được sự khổ đau, hôm sau thì ông cũng mất. Gia đình cùng lúc phải làm đám tang cho cả hai ông bà. Nhà thơ Cao Bá Quát thấy rõ kiếp nhân sinh là giả tạm nên ông có buồn phiền nhưng không quá đau khổ. Có những người khi mất người thân, mất chồng, mất vợ, mất con, họ gào thét, đau khổ đến cùng tột ngất đi ngất lại nhiều lần. Có người, khi gặp biến cố, chỉ sau một đêm thì tóc của họ đã bạc trắng. Khi nổi khổ đau

đạt đến cùng tột thì việc này có thể xảy ra. Chúng ta còn trẻ, khỏe thì chúng ta phải nỗ lực trong mọi phương diện tích công bồi đức, tu phước, tích phước. Nếu chúng ta chỉ tích lũy học vấn thì chưa đủ.

Ngày trước, khi tôi nghe Hòa Thượng giảng, tôi cũng muốn đóng góp cho cộng đồng nhưng khi đó, tôi cảm thấy mình “*bất tài vô dụng*”. Sau đó, tôi nghe được lời Hòa Thượng nhắc nhở: “***Trong lúc chưa làm được việc thì chúng ta cố gắng tích lũy năng lực, khi có việc thì chúng ta đủ năng lực làm***”. Tôi nghe lời Hòa Thượng, cố gắng, không ngừng nỗ lực làm theo. Sự thành công của con người đều nhờ nỗ lực.

Hôm trước, tôi đưa con gái đi bệnh viện, tôi ngồi nói chuyện với chú bảo vệ, ông hỏi tôi nên làm thế nào để có thành tựu, tôi nói ông nên cố gắng. Ông tỏ vẻ cảm ơn trước lời khuyên này và bắt tay tôi. Chúng ta không nên dùng thời gian tuổi trẻ để hưởng thụ, sống qua ngày đoan tháng. Một ngày, một tháng, một năm trôi qua thì chúng ta đã mất đi một ngày, một tháng, một năm sống ở thế gian. Giả sử chúng ta sống được 80 năm thì chúng ta chỉ còn thời gian sống là 30 năm, 20 năm, 10 năm hay thậm chí là chúng ta chỉ còn khoảng 5 năm.

Nhà Phật nói: “***Vô thường tấn tốc, triêu tồn tịch vong, sát na dị thế***”. Vô thường mau chóng, sớm còn tối mất, bỗng chốc đã qua đời khác. Các bậc giác ngộ biết kiếp sống của con người tạm bợ, chóng qua. Có những người cho rằng, cuộc sống ngắn ngủi nên họ phải nhanh hưởng thụ, khi sắp phải ra đi thì họ đau khổ đến cùng tột; đến lúc hơi tàn, lực kiệt, không đủ sức thoả mãn dục vọng thì họ tìm mọi cách bám víu. Chúng ta bớt đi sự hưởng thụ thì khi mất đi chúng ta giảm đi rất nhiều sự đau khổ.

Ở thế gian cũng có những người dùng thời gian, tiền bạc để hy sinh phụng hiến. Bà Hứa Triết dành toàn bộ thời gian để đi phục vụ, hy sinh phụng hiến cho mọi người. Bà sống an vui, ra đi một cách tự tại. Trước khi bà mất, bà dặn những người xung quanh không nói cho ai biết, sau đó một tháng mọi người mới biết tin, các nhà báo không tốn giấy mực, mọi người cũng không tốn vòng hoa. Tôi thật sự ngưỡng mộ những trợ thủ của bà vì sau khi bà mất một tháng thì những người quanh bà mới để mọi người biết thông tin. Trên website của chúng ta cũng có đĩa “*Người thanh niên 101 tuổi*” nói về bà. Bác Hồ cũng đã hy sinh cả tuổi thanh xuân, đời sống riêng để tìm đường cứu dân tộc.

Chúng ta càng thoả mãn dục vọng thì chúng ta càng cảm thấy không đủ. Người xưa nói: “*Người thoả mãn tham dục thì giống người khát nước mà uống nước biển*”. Họ càng uống càng khát. Người biết dừng lại thì mới có thể đạt được tự tại.

Ngày trước, khi tôi đi làm ở một công ty, giám đốc của công ty đó bị ung thư gan, cả nửa thân thể của ông bị tím bầm. Có người nói ông dùng sừng để mài uống thì có thể sẽ khỏi bệnh. Ông mua sừng của một loài vật mất mấy trăm triệu, mài uống được một vài lần thì mất. Gia đình cũng đã đưa ông đi Singapore chữa trị, sau đó, thuê chuyên

cơ riêng để đưa về nước, đưa ông vào bệnh viện, ông sống thêm được một thời gian thì mất. Khi họ sắp phải bỏ những thứ mà họ có thì họ muốn giữ lại bằng mọi giá.

Hòa Thượng nói: “**Ấn Quang Đại Sư thường nói, chúng ta muốn giúp thế giới này thì chỉ có cách khuyên mọi người tin sâu nhân quả, mọi người có thể tin làm thiện có quả thiện, làm ác nhất định có quả xấu**”. Đạo lý nhân quả rất dễ hiểu nhưng nhiều người không hiểu. Chúng ta trông dưa được dưa, trông đậu được đậu, gieo nhân nào gặt quả đó. Cả cuộc đời, nhiều người chỉ cưỡng đoạt, cướp lấy của người khác. Chúng ta có thể nhìn thấy nhân quả đến với họ một cách rõ ràng, ngay trước mắt. Chúng ta biết nhân quả thì chúng ta không tùy tiện khởi tâm động niệm, không tùy tiện hành động tạo tác. Nếu mọi người đều tin sâu nhân quả thì xã hội sẽ được bình an, không ai dám cướp tài sản của người khác. Ngày nay, nhiều tội phạm công nghệ tìm cách lấy toàn bộ tiền của người khác, số tiền họ chiếm đoạt có thể lên đến hàng trăm tỷ. Không có kẻ trộm nào giàu lâu, họ luôn sống trong sự lo âu, bất an.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta chân thật tin sâu nhân quả, tích thiện, tu phước, cho dù chúng ta gặp phải đại tai, đại nạn thì trong cộng nghiệp cũng có biệt nghiệp**”. Thầy Trần, Thầy Thái thường nhắc câu chuyện, khi động đất đến một ngôi nhà thì tâm chấn của cơn động đất đó tự tách làm đôi, khi qua khỏi căn nhà thì tâm chấn lại chập thành một, do vậy những ngôi nhà khác bị phá hủy trong khi ngôi nhà đó vẫn bình yên. Người xưa cũng kể câu chuyện, có một ngôi làng, trộm đã đột nhập vào tất cả các ngôi nhà trong làng trừ một nhà, khi quan tra hỏi những kẻ trộm thì chúng nói, chúng không nhìn thấy ngôi nhà đó. Thần hộ pháp đã dùng tay che ngôi nhà nên những tên trộm không nhìn thấy.

Hòa Thượng nói: “**Đại Sư Ấn Quang cả một đời tích cực đề xướng “Liễu Phàm Tứ Huấn”, “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên”, đây chân thật là dùng tâm đại từ đại bi cứu giúp thế nhân**”. Có người chê trách, Ngài là người nhà Phật nhưng không đề xướng Kinh Phật mà đề xướng sách của Đạo giáo. “Liễu Phàm Tứ Huấn” hướng dẫn chúng ta cách tích thiện, cải tạo vận mệnh. “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên” giúp chúng ta hiểu rõ đạo lý nhân quả. Người thế gian thì chỉ cần hiểu rõ, tin sâu đạo lý nhân quả, biết tu phước, tích phước là được. Chúng ta tu phước, tiếc phước, tích phước không phải để chúng ta hưởng mà để dâng tặng cho tất cả mọi người. Hòa Thượng từng nói: “**Chúng ta khuyên người bố thí còn chúng thì vô cùng nhiều càng tốt không thể có đạo lý này!**”. Chúng ta có phước, có đầy đủ tiện nghi nhưng chúng ta không tùy tiện thọ hưởng mà dâng tặng người. Tổ Ấn Quang đã tích cực đề xướng sách thiện là để cứu vãn nhân tâm ở thời hiện đại.

Hòa Thượng dạy chúng ta triệt để buông bỏ “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”. Người thế gian không làm điều này nên khi họ nhìn thấy ai làm được thì họ rất ngưỡng mộ. Có một người phụ nữ, khi bà nhìn thấy tấm gương đức hạnh thì bà xoa tay vào chân họ sau đó xoa tay đó

lên đầu của mình. Chúng ta phải chân thật làm theo lời Phật dạy thì chúng ta mới có kết quả.

Dòng họ Thích Ca từng được thấy Phật, tiếp cận Phật, nghe Phật giáo huấn nhưng họ vẫn chọn lấy đời sống hoang đường, phung phí, tùy tiện, họ tắm bằng sữa, dùng sữa để lau chỗ ngồi. Vua Tỳ Lưu Ly có mẹ là người dòng họ Thích, bà xuất thân là người thuộc tầng lớp nô tỳ nhưng dòng họ Thích cải trang cho bà thành người thuộc dòng dõi hoàng tộc và gả cho cha của vua Tỳ Lưu Ly. Một lần khi vua Tỳ Lưu Ly trở về quê mẹ để tham gia một buổi tiệc, những người trong dòng họ Thích không muốn tiếp đón và nói cho ông biết mẹ của ông xuất thân từ tầng lớp nô tỳ. Vua Tỳ Lưu Ly rất uất hận vì bị đối xử như vậy, sau này, ông đã kéo đại quân đến tàn sát dòng họ Thích. Khi đó, Thích Ca Mâu Ni Phật còn tại thế nhưng Ngài cũng không cứu được vì dòng họ Thích không tuân theo giáo huấn của Ngài.

Hòa Thượng sống trong đời sống văn minh, hiện đại, nhiều cám dỗ vật chất nhưng đời sống của Ngài rất thanh đạm. Hằng ngày, Ngài chỉ ăn rau xanh với một chút cháo. Khi còn trẻ, Ngài cũng học theo Thầy Lý Bình Nam, chỉ ăn một ngày một bữa, sau khi ăn giống như Thầy ba tháng Hoà Thượng mới nói với Thầy. Thầy Lý Bình Nam hỏi Hoà Thượng cảm thấy sức khoẻ như thế nào, Ngài nói Ngài cảm thấy vẫn khỏe. Cả cuộc đời Ngài là tam bất quản, không quản tiền, không quản việc, không quản người. Ngài đến và ra đi như một lữ khách. Hoà Thượng là tấm gương ngời sáng, tấm gương triệt để buông bỏ cho chúng ta noi theo.

Người thế gian nhìn thấy một tấm gương thì họ thường bàn tán rất ồn ào, nhất là giới truyền thông. Ngay từ đầu, khi chúng ta tổ chức các sự kiện, tôi đã không chọn cách phổ biến bằng truyền thông. Tổ Ấn Quang dạy chúng ta tin sâu nhân quả, nỗ lực tu thiện, tích đức cải tạo vận mệnh. Đối với nội tâm thì chúng ta: **“Nhàn tà tồn thành, nhất tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ”**. Khi rảnh chúng ta giữ tâm thuần tịnh, nhất tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Một số người cho rằng học *“Liễu Phàm Tứ Huấn”*, *“Thái Thượng Cảm Ứng Thiên”*, *“Thập Thiện Nghiệp Đạo”* là xen tạp. Ngày trước, Hoà Thượng nói, Ngài giạt mình khi số lượng sách thiện mà Tổ Sư Ấn Quang đã in nhiều hơn sách Kinh đến sáu, bảy lần. Người ngày nay tu hành chệnh mảng, rất ít người có thành tựu vì vậy chúng ta đề xướng sách thiện, sách hướng dẫn mọi người trồng nhân thiện, cải tạo vận mạng thì họ sẽ dễ tiếp nhận.

Hòa Thượng giảng *“Liễu Phàm Tứ Huấn”*, *“Thái Thượng Cảm Ứng Thiên”*, *“Thập Thiện Nghiệp Đạo”* để chúng ta hoàn thiện nhân cách, làm tốt ba nghiệp thân, khẩu, ý từ đó, chúng ta làm tốt công phu niệm Phật. Hôm nay, chúng ta học một câu nhưng câu nói này là sự khai thị rất lớn đối với chúng ta. Hiện tại, rất ít người học Phật làm theo cách mà Phật Bồ Tát đã dạy. Ngày nay, có những người học Phật nhiều năm nhưng vẫn muốn nắm chặt lấy *“danh vọng lợi dưỡng”*. Tổ Ấn Quang dạy chúng ta: **“Đốn luân tận phận, nhàn tà tồn thành”**. Chúng ta tận hết trách nhiệm trong vai

trò trách nhiệm của mình, khi rảnh, chúng ta giữ tâm rỗng rang, không chìm trong vọng tưởng, giữ tâm thành kính nhất tâm niệm Phật. Chúng ta học Phật nhiều năm nhưng chúng ta vẫn tham, sân, si, ảo danh ảo vọng nên chúng ta khó được đi vào đường thiện, chứ chưa nói là có thành tựu trên con đường Phật đạo. Phật A Di Đà là tự tánh của chính chúng ta. Nhà Phật nói: “**Tự tánh Di Đà, duy tâm Tịnh Độ**”. Tâm ta chính là A Di Đà, A Di Đà chính là tâm ta.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!